

Mikael Wiehe, Flickan Och Kr?kan

Jag satt hromdagen och lste min tidning
en dag som s mnga frut.
och jag tnkte p alla dom drmmar, man drmt
som en efter en tagit slut.

D sg jag en bild av en flicka
med en skadskjuten krka i famn
hon springer ivg genom skogen
s fort som hon ngonsin kan.

Hon springer med fladdrande lockar
hon springer p taniga ben
och hon bnar och ber och hon hoppas och tror
att det inte ska vara fr sent.

Och flickan r liten och hennes hr r s ljust
och hennes kind r s flmtande rd
och krkan r klumpig och kraxande svart
och om en stund r den aldeles dd.

Men flickan, hon springer fr livet
hos en skadskjuten krka i famn
hon springer mot trygghet och vrme
fr det som r riktigt och sant.

Hon springer med tindrande gon,
hon springer p taniga ben
fr hon vet att det r sant, det som pappa har sagt
finns det liv r det aldrig fr sent.

Och jag brjade darra i vnda och nd
jag skakade av rdsla och skrck
fr jag visste ju aldeles tydligt och klart
att det var bilden av mig som jag sett.

Fr mitt hopp r en skadskjuten krka
och jag r ett springande barn
som tror, det finns nn som kan hjlpa mig n
som tror, det finns nn som har svar.

Och jag springer med bultande hjrta
jag springer p taniga ben
och jag bnar och ber fast jag egentligen vet
att det redan r aldeles fr sent